

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 7. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm1341/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

strax ralde Kongen, da han kom, men imens han stod og betragtede den skjønne Foræring, traal de dem forsigtig tilbage og var allerede forsondet for hans Dine, da han hørde det høine ud igjennem Døren.

Hver Gang det blottes,
Wanehug falde!
Riddingsværk tappert
Krefold det søe,
Hvortil ei Røge
Mindes paa Jorden!
Wanesaar visse
Bølge det dig!

Dette huede Svafur-Lami saa ilde, at han med stor Fornuelse vilde givet Dværgen Wane-Saar i Drage-Løn, men hvor godt end Sværdet bed paa Sten, skal det dog ei nær saa dybt, som dets Mester, og Man veed ikke, hvis Liv der maatte udgaa, ferskegang Kirfing blev trukket af Støbe; men det ved man nok, at, da det en-stund havde mestelig draget Blod i Svafur-Lamis Hænder, gav det ham selv hans Livsbrød, som Dvalin spaaede.

Andet Kapitel.

Andgrim Wærfaerk.

Der boede i de Dage en Wærfaerk oppe i Helgeland paa en Ø, som kaldtes Wolm, og selv hedde han Andgrim og var af Tette-Elagten, det vil sige: han nedstammede paa Faders Side oprindelig fra de gamle Tetter eller Grimthuser, som laae i aaben Fælde med Kærne, men En af dem havde giftet sig ind i Menne-

ste-Elagten, saa hans Afkom blev en Blanding, der snart kaldes Tetter, for at give Arten tilkjende, og snart Wærfaerker, for den Haardførhed, Kunddriftighed og indtændte Kærligheds Skuld, som gjorde dem allevegne til en Gru og Pestilens. De brugde nemlig hverken Weynje eller Hjelm som andre Folk, for de havde saa haard en Hudd, at ingen almindelige Naaben bed paa dem, og naar de blev arrige, var de ligesom de var bindegale og Kvede hverken Jid eller Vand, men rasede frem med Sui i vilde Sty og slog ned for Føde, hvad de traf paa, baade levende og Dødt, til de afryttede selv, eller deres Stalbrødre indklemde dem mellem Skoldene og bandt dem, mens Galtskabet eller Wærfaerke-Wangen gik over.

Saaedan en Wærfaerk og Haltetrolld var nu Andgrim paa Wolms, og, som en Riking af Handværk, kom han ogsaa engang til Gardevirge og holdt Avelkamp med Svafur-Lami, som alles ogsaa kaldes Wolmer, og gav ham hans Wane-Saar. Dermed gik det saaledes til, at da Svafur-Lami soog Kirfing, huggede han saa dreit til Andgrims store jernbundne Skjold, at det ikke blot fløvede Skjoldet midtad, men løb dybt ned i Jorden, og saa passede Andgrim sit Smit, vristede ham Søvedet af Haanden og sløbe ham selv midtad.

Saaledes opfyldte da Kirfing sin Mesters Ønske og kom i Jettevold, men Man veed ikke, hvad dermed videre udrettedes, sænd Andgrims Sønnen blev vorne, som var en heel Dølv, han avlede med Livora, hvem Somme sigt var Svafur-Lamis, men andre Frøde Frestedege's Daatter. Andgrim havde naturligvis upperslige Naaben i hvore Wængde, som han havde taget fra dem, han sælte paa Mal og i Kreds, og da han fiftede

Kroegods imellem sine Sønnen, fik de tre Klidde hver sit berømte Sværd: Seming fik Mistelteen, Hjørvard Hrotte, og Angantyr, som var den Færkesølle, Tisfing.

Disse Andgrims og Sivoras tolv Sønnen blev faare navnkundige i hele Noreleden, ikke for deres Dyds Skyld, men fordi, som det hedder i Hyndias Sang,

Pine og Plage
Pattede med dem,
Himmelhøit vorde
Blide Bærferter,
Og som en end Tid,
Ulykkes Fugle,
Før de om Land.

Tredie Kapitel.

Holmgangen paa Sams.

Paa samme Tid regjerede der En af den ny Odins Følgesvende, som hedde Yngve, i Upsal, og han havde en Daatter ved Navn Ingeborg, af hvis Dørlighed der gik Død i hele Noreleden. Hendes Moes var da ogsaa kommet Bærferterne paa Holm for Dre, og da de engang holdt Juul og tomde Strage-Vægeret paa deres Blis, da gjorde Hjørvard det Løfte, at han vilde aldrig gifte sig, uden han kunde faae Prindsesse Ingeborg i Upsal, men kæmpe for hende paa Liv og Død. Det varede nu heller ikke længe, før der i Upsal kom selvbudne Gjester til Kongens Gaard, saa en Dag Kong Yngve sad til Heibords med alle sine Drabanter, traadte plussellig de tolv Brødre fra Holm ind i Stuen, beilede

